

det gamle Land. Derfor vil jeg spørge den højtærede Udenrigsminister, om man kan vente, at man fra Statsmyndighedernes Side, fra Udenrigsministeriets Side vil stille sig velvillig overfor en saadan eventuel Forening til Støtte for de danske Udvandrere.

Ud fra den Tanke, jeg nævnte i Begyndelsen af min Tale, at Arbejdsindsatsen altid vil være afhængig af de Kaar, hvorunder Arbejdet udføres, vil jeg sige et Par Ord om selve Arbejderspørgsmaalet. Vi erindrer jo, at man fra det nuværende Regeringspartis Side i Sommer udtalte, at nu var der skabt Arbejdsro i Danmark. Jeg husker, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder aflagde et lille muntert Besøg oppe i min Valgkreds, hvor han netop udtalte, at nu havde Regeringen ved sin Virksomhed skaffet Arbejdsro, og jeg skal tilføje, at jeg havde for Resten det Indtryk, at der ogsaa var nogle i Forsamlingen, der troede, det var rigtigt, hvad Ministeren sagde. Men det er nu ikke uden Fare, naar man fra store Partiers Side her i Danmark giver store Dele af Befolkningen det Indtryk, at Arbejderspørgsmaalet, det Spørgsmaal, som vel mere end noget andet Spørgsmaal i Øjeblikket er ved at trykke Europa i Knæ, er et Spørgsmaal, som kan løses ved et Regeringsskifte, eller hvis Løsning er afhængig af, om man har den ene eller anden Regering. Ved at reducere hele Arbejderspørgsmaalet til et Spørgsmaal om større eller mindre Fasthed fra Myndighedernes Side vildleder man utvivlsomt i høj Grad store Dele af Befolkningen med Hensyn til Arbejderspørgsmaalet. Jeg erindrer, at i Tysklands politiske Historie finder man angaaende visse politiske Begivenheder, som fandt Sted i Tyskland i Slutningen af 70erne, det Udtryk, at disse Begivenheder var Resultatet af „en økonomisk Alliance mellem Storagrarerne og Storindustrien“ i Tyskland. Der kunde maaske en Gang komme til at staa i Danmarkshistorien, at det Valg, der fandt Sted her i Danmark den 26. April i Aar, i Virkeligheden gennemførtes ved en *social Alliance* mellem Storindustrien og det store Landbrug. Hvis det skulde komme til at staa i Danmarkshistorien, vilde Historien i hvert Fald finde Støttepunkter herfor deri, at det var den kaarne Talsmand for Storlandbruget, der blev Landbrugets Minister efter dette Valg,

og deri, at den nuværende høje Regering er blevet rost af Storindustrien i Danmark, som ingen Regering efter Systemskiftet er blevet rost. Men efter at man nu har foregøglet Befolkningen, at der er skaffet Arbejdsro til Veje ved den høje Regerings Virksomhed, begynder man nu at tale om, at man snart kan vente, at denne Arbejdsro vil ophøre. Jeg saa forleden en Artikel i de danske Arbejdsgiveres Organ, som udtalte, at alt kunde tyde paa, at den Ro, der i Øjeblikket er paa Arbejdsmarkedet, var en Stilhed, som herskede før Stormen. Altsaa, den Ro, der har været, har været den Ro, der, som enhver ved, altid er i Overenskomstperioden, i Tiden mellem Overenskomsternes Indgaaelse og deres Udløb. Men nu forbereder altsaa de kæmpende Hære, de store Arbejdermasser og Storindustriens Arbejdsgivere, sig paa den Storm, der vil komme efter det Stille, der har været, og saa kan Samfundet forberede sig paa at blive Valpladsen for de to Hæres Sammenstød.

Man kan nu spørge: Hvorledes staaer den højtærede Regering rustet til at værne Samfundets Interesser, naar disse to Hære støder sammen, naar den Storm, man bebuder fra Arbejdsgivernes Side, kommer? Hvorledes er i det hele Regeringens Stilling til de Bestræbelser, der rundt i Landene er rejste i den sidste Tid ud fra den Tankegang, at det er en Nødvendighed for Produktionen, en Nødvendighed for Samfundet, at den nuværende permanente Krigstilstand mellem Arbejdere og Arbejdsgivere afløses af et Samarbejde mellem de to Parter. Der tales ofte fra de nuværende Regeringspartiers Side om Initiativets Betydning i Erhvervs livet — og jeg for mit Vedkommende vil gerne være med til altid at støtte Initiativet i Erhvervs livet —, men man glemmer saa ofte fra de to Partiers Side, at de allerfeste af de Mennesker, som arbejder i det industrielle Erhvervs liv, arbejder under Forhold, om hvilke man med Rette kan sige, at de hverken paakalder Initiativet eller Energien. Man kan med Rette sige om de Former, hvorunder Industrierarbejderne arbejder i de store industrielle Bedrifter, at det er Forhold, der ikke paakalder deres Initiativ eller deres Energi under Arbejdets Udførelse. Det er efter min Mening Storindustriens sociale Forbrydelse, at den under sin Ud-